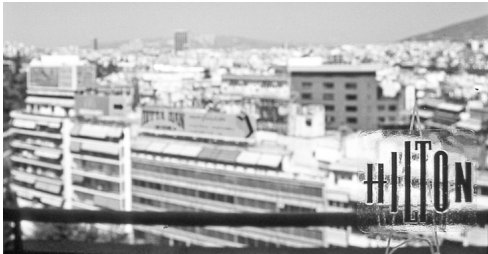

Καθώς έγινε λόγος, στην αμέσως προηγούμενη ανάρτηση, για το Hilton των Αθηνών, δράττομαι της ευκαιρίας να αναφερθώ σε έναν καθηγητή μου στο Γυμνάσιο. Φιλόλογος - ιστορικός, από τις κλασσικές περιπτώσεις του λάθους ανθρώπου στη λάθος θέση, ηθικά ανέστιος και χυδαία εκδικητικός απέναντι στους μαθητές του. Δεδομένης συζητήσεως είχε πει, περί το '72, για το Hilton ότι οι πελάτες του είχαν την μοναδικότητα να αντικρίζουν την Ακρόπολη των Αθηνών, το Λυκαβηττό και τον Σαρωνικό. Ήταν το μόνο σημείο που θα συμφωνούσα μαζί του.

Είχε σχολιάσει κάτι και για τις ανάγλυφες συνθέσεις στα μάρμαρα, δεν νομίζω να είχε αναφερθεί το όνομα του Γ. Μόραλη. Στο αντικείμενό του πάνω, είχε ρητορικά διερωτηθεί με έμφαση:

«Τι

ήτο βρε η Αγριππίνα;» «Μια πόρνη ήτο»,

συμπλήρωσε δίνοντας και την απάντηση. Για να επανέλθουμε στο ξενοδοχείο, δεν θυμάμαι κάτι ιδιαίτερο από το

Hilton

. Στη συνειδητή ζωή μου ήταν πάντα εκεί. Δεν υπήρξα πελάτης, ούτε από εκείνους που πήραν το πρωινό τους την πρώτη μέρα του χρόνου μετά το ολονύκτιο reveillon

. Δεν έτυχε. Περαστικός πιθανόν. Έτυχε. Όπως τότε, στα μέσα της δεκαετίας του '80.

Τότε που φίλος τις εκ Δάφνης ορμώμενος ήρθε εις γάμου κοινωνίαν μετά δεσποινίδος τινός και τέλεσε την δεξίωσιν εις το Hilton όπου και πέρασε την πρώτη νύχτα του έγγαμου βίου του. Χωρίς δισταγμό αποκαλούσε το γάμο και εμπορική συμφωνία. Δεν είμαι βέβαιος ότι εδιδάχθη κάτι τέτοιο εις τα έδρανα της Νομικής Αθηνών. Έκτοτε μαζί με τα φτερά του ζεύγους άνοιξαν και οι πύλες της επιχειρηματικότητας, πάντα μέσω διασταυρώσεων της

Νομικής. Όχι τόσο νόμιμα, αλλά τι σημασία έχει αυτό;

Επόμενη εμπειρία με το Hilton ήταν τον Ιανουάριο του 2004. Εκεί πάνω στο οργασμό για την 28^{ους} θερινούς Ολυμπιακούς αγώνες δέχτηκα μια επαγγελματική πρόταση, ζήτησα κάποια χρήματα που θεώρησα καλά, ο εργοδότης τα θεώρησε λίγα, αποδέχτηκα την πρόταση, συμφωνήσαμε και καθώς είχε να κάνει με δουλειά στα μήντια, δόθηκε ως προς τούτο μια συνέντευξη Τύπου στην αίθουσα Galaxy του Hilton.

Δεν ήταν από εκείνα που με ενθουσιάζουν, αλλά έμεινε στην μνήμη μου μάλλον ευχάριστα για δυο λόγους. Ο πρώτος ήταν που μόλις τελείωσε η παρουσίαση και ελέγχθη ότι ελέγχθη, με πλησίασαν δυο άνθρωποι τους οποίους δεν γνώριζα προσωπικά, αλλά κατείχα κάτι από τις δραστηριότητές τους και δεν θα έλεγα ότι ήταν συμβατές με τις δικές μου, έτσι για να το θέσω διακριτικά και μου πρότειναν συνεργασίες. Θεωρητικά δεν ήταν κάτι επιλήψιμο, ήταν όμως το ύφος, ο λόγος και η απόπειρα να τυλιχτεί κάτι ευτελές με ένα λαμπερό περιτύλιγμα. Υπήρξα ευγενής παρότι ενοχληθείς. Τα μελλούμενα με επαλήθευσαν.

Ο δεύτερος ήταν ότι έφυγα τελευταίος από την παρουσίαση. Κάθισα λίγη ώρα κρατώντας σημειώσεις, κοιτώντας τη θέα. Την Ακρόπολη, το Λυκαβηττό, το Σαρωνικό που λαμπύριζε από το πλάγιο φως του χειμώνα και θυμήθηκα τον ανέστιο καθηγητή. Είχε δίκιο. Το μόνο δίκιο που είχε, ήταν περί της μοναδικότητας του Hilton. Θυμήθηκα επίσης και τον τύπο που πέρασε την πρώτη νύχτα του γάμου εκεί και αργότερα σταύρωσε την Νομική στο βωμό του χρήματος. Θυμήθηκα και άλλα ναυάγια. Όταν κατέβηκα κάτω ένιωσα πιο ελαφρύς και πιο σταθερός.

Για την ιστορία, την εγγράφως συμφωνημένη αμοιβή, από εκείνη την συνεργασία την εισέπραξα μετά οκτάμηνο και στο 60 τοις εκατό. Τώρα που το σκέφτομαι, υπάρχουν και χειρότερα, όπως, π.χ., το 40 τοις εκατό.